

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Стара Загора, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20225500500231 по описа за 2022 година

Производството е на осн. чл.267- 269 от ГПК във вр. с чл.220, ал.1 от КТ и във вр. с чл.82- 86 от ЗЗД.

Делото е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 260075/16.02.2022г. от работодателя- ответник „М.-*“- ЕООД, ЕИК *** от с.Н.М., ***, против осъдителната част на Решение № 260000/13.01.2022г., постановено по гр.д.№ 227/2021г. по описа на РС- гр.Ч., ***, с което той, като работодател е бил осъден да заплати на работника/ищец/ турския гражданин С.Й.- ЛНЧ ***, със статут на постоянно пребиваващ в Република България чужденец, с постоянен адрес в гр.Ч., *** сумата 16 000 лв., представляваща главница за обезщетение за претърпени от работника неимуществени вреди, в резултат на претърпяна трудова злополука на 23.01.2020г. в гр.Б., ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането/23.01.2020г./ до окончателното ѝ изплащане, като и всички дължими такси и разноски, ведно със законните последици от това. Твърди, че в обжалваната му осъдителна част първоинстанционното решение било постановено в противоречие с материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила, при несъобразяване със събраните от РС доказателство и било необосновано, а присъдения размер на обезщетението бил необоснован, завишен и несъобразен с реалните икономически условия в страната. Моли настоящия въззивен ОС да отмени атакуваното първоинстанционно Решение в обжалваната му част и вместо него да постановите друго свое Решение по съществото на спора, с което да

отхвърли предявените против него обективно и субективно съединени искове, като неоснователни и недоказани, или поне да намали размера на присъденото парично обезщетение, както и да му присъди направените разноски пред двете съдебни инстанции. Няма свои нови доказателствени искания пред въззивната инстанция. Претендира за направените от него по делото разноски пред двете съдебни инстанции, съобразно представения Списък по чл.80 от ГПК. В този смисъл е пледоарията на процесуалния му представител- адвокат, както и писмената му Защита по делото.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил писмен Отговор на въззивната жалба от другата страна- ищеца/работник/-пълнолетния турски гражданин С.Й.- ЛНЧ *** от гр.Ч., ***. В пледоарията си процесуалния му представител- адвокат моли въззивната жалба да бъде възприета, като изцяло неоснователна и недоказана, като се отхвърли със законните последици, и се потвърди в атакуваната му част първоинстанционното Решение, което било напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, ведно със законните последици. Претендира разноските си пред тази съдебна инстанция, за което представя Списък по чл.80 от ГПК. Няма представена писмена защита по въззивното дело.

Настоящият въззивен съд, като обсъди събраните по делото на РС писмени и гласни доказателства, заключението на вещото лице, мотивите на атакуваните първоинстанционни Решение, доводите на всяка една от страните и приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, счита за изяснено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното :

Пред настоящата въззивна съдебна инстанция няма искани, допускани и събирани нови писмени и/или гласни доказателства, и няма искани, назначавани и приемани нови съдебни експертизи- нито по искане на някоя от страните по делото, нито по служебно по инициатива на въззивния ОС-Ст.Загора, извън тези от първата съдебна инстанция.

Въззивният ОС- Ст.Загора констатира, че пред РС са събрани множество писмени и гласни доказателства, и е било прието без никакво оспорване от някоя от страните заключение на назначената съдебно-медицинска, от които безспорно се установява, че страните по делото са били в трудови правоотношения помежду си за съответния период от време, като единствено спорни между страните по делото остават въпросите за формата на вината, продължителността на възстановителния период и справедливия размер на паричното обезщетение.

Не се доказва основната защитна теза на въззивника/ответник/-работодателя във въззивната му жалба, за липса на причинно- следствена връзка между настъпилото увреждане и причинените и претендирани от ищеца неимуществени вреди, тъй като не бил налице деликт по смисъла на чл.45 от ЗЗД- виновно, противоправно деяние, в причинно-следствена връзка, с което е настъпила вредата. Предвид сочената от ищеца фактическа обстановка и установеното в хода на първоинстанционното делото, безспорно се касае за невиновно поведение на ищеца, като установеното и доказано

негово залитане, подхлъзване и падане от ремаркетото е било в резултат на извършваните от него действия по товаро- разтоварни дейности, пряко и непосредствено свързани със законовото му задължение, като водач на МПС за товарене и укрепване товара на управлявания от него товарен автомобил/камион/ с маса над 12 тона, собственост на работодателя му- въззивник, поради което не е налице твърдяната от въззивника- работодател проява на груба небрежност, невнимание и лекомислие от негова страна. Следователно работодателят- въззивник носи съответната законова отговорност за настъпилите у служителя му- въззиваем вредоносни последици и му дължи парично обезщетяване на причинените му във връзка с това неимуществени вреди, изразяващи се в причинени болки и страдания. Както и свързаните с това около 12 месеца/тоест 1 г./ срок за нормално възстановяване на травмите му, считано от датата на причиняване на травмата му. Което не представлява парично обезщетение на имуществени вреди в размера на пропуснатите му доходи/заплати/ за съответния период от време, когато е останал без работа и заплата по време на лекуването му и възстановяването му, както неправилно се опитва да внуши въззивника- работодател.

Предвид което и съгласно нормата на чл.52 от ЗЗД, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, въззивният съд счита, че с оглед безспорно събраните и обсъдени от РС писмени и гласни доказателства пред него/и липсата на нови такива пред ОС/, присъдения частично уважен размер от 16 000 лв. на исковата претенция за заплащане на парично обезщетение за причинените неимуществени вреди в размер на общо 30 000 лв., се явява напълно мотивиран, законосъобразен и правилен, съобразен е с обективната обстановка по спора, със събраните пред РС доказателства, с икономическите условия в страната към датата на инцидента, към датата на завеждане на иска в съда и към датата на приключване на съдебното дирене пред РС, както и с константната практика на съдилищата и на ВКС по аналогични казуси към датата на увреждането/23.01.2020г./.

Още повече, в хода на съдебното производство пред първата и пред настоящата съдебна инстанция, към датата на инцидента/23.01.2020г./ минималната работна заплата за България е била 610 лв. съгласно ПМС № 350/19.12.2019г., публикувано в Д.в.№ 101/27.12.2019г., считано от 01.01.2020г., впоследствие с ПМС № 331/26.11.2020г., публикувано в Д.в.№ 103/04.12.2020г., считано от 01.01.2021г. тя е станала 650 лв., и последно с ПМС № 37/24.03.2022г., публикувано в Д.в.№ 25/29.03.2022г., считано от 01.04.2022г. към настоящия момент тя е вече 710 лв./тоест със 100 лв. повече/ за този период на развитие на съдебния процес в двете редовни съдебни инстанции по делото.

С оглед изхода на спора пред настоящата въззивна инстанция и съгласно разпоредбата на чл.273 във вр. с чл.78, ал.1- 3 и чл.80- 81 от ГПК, въззивникът- работодател следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия- работник направени от него разноски пред ОС- Ст.Загора в размер на 1 000

лв. за възнаграждение на един пълномощник- адвокат, съгласно писмения Договор за правна защита и съдействие и Списъка с разностите по чл.80 от ГПК.

Съгласно императивните разпоредби на чл.280, ал.3, пр.1 от ГПК, настоящото въззивно съдебно Решение е окончателно и не подлежи на понататъшно касационно обжалване пред ВКС на РБ- гр.София.

Ето защо водим от горните мотиви и на осн. чл.258- 273 от ГПК във вр. с чл.220, ал.1 от КТ и чл.82- 86 от ЗЗД, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло в атакуваната му част Решение № 260000/13.01.2022г., постановено по гр.д.№ 227/2021г. по описа на РС- гр.Ч., ***.

ОСЪЖДА „М.-*"- ЕООД, ЕИК- ***, с.Н.М., *** да заплати на турския гражданин С.Й.- ЛНЧ ***, постоянно пребиваващ в Република България чужденец, роден на *** в Република Турция, с Разрешение за пребиваване № ***, с постоянен адрес в гр.Ч., ***, *** сумата **1 000** лв./хиляда лева/ за възнаграждение на един адвокат пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____